

Originál

9T 2/95-1767

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne 7.5.2001
Krajský soud v Českých Budějovicích
pobočka v Táboře
dne 11.5.2001
Becková

rozhodnutí 9T2/95 Lušim
pln. soudem Praha 1 ze dne
15.3.2000, sp.zn. 1T 83/2000
č.č. 1932

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích - pobočka v Táboře
v hlavním líčení konaném dne 30. listopadu 2000 rozhodl
v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Karla FIŠERA
a přísedících Jany KOFROŇOVÉ a Josefa TREJBALA t a k t o :

Obžalovaný

nar. _____ v _____ okres _____
, trvale bytem _____

je vinen, že

I.

navedl v současné době již odsouzeného _____, nar. _____
aby v době od října 1992 do června 1993 z pokladní notovosti _____, okres _____
pošty v _____ postupně odčerpál a předal obžalovanému _____
celkem částku 1.150.000,--Kč, což _____ učinil tak, že

v říjnu 1992 předal v současné době již odsouzenému , nar. , 160.000,--Kč a s vědomím, že jde o peníze pošty, tento obnos předal obžalovanému , který jej požadoval na nákup vozidla, v prosinci 1992 předal 240.000,--Kč k jeho žádosti na údajný nákup hráče pro , předal v březnu či dubnu 1993 100.000,--Kč, jež údajně potřeboval pro svého právního zástupce, v dubnu 1993 předal 240.000,--Kč na údajný převod finančních prostředků z Itálie, v témže měsíci předal 210.000,--Kč na údajný úplatek, aby nebyla na poste provedena revize a zjištěn schodek, v červnu 1993 předal dalších 200.000,--Kč ve dvou částkách, nejprve 120.000,--Kč a poté 30.6.1993 80.000,--Kč na údajnou úhradu za byt; uvedené manipulace s penězi pošty uskutečňoval v době nepřítomnosti pokladní a zakrýval je tak, že nahradil knihu - pokladní zaznam novou knihou, kde uvedl skutečnou pokladní hotovost a pokladní výkaz odesílaný na Okresní správu pošt v s uvedením stejného údaje o výši pokladní hotovosti podepisoval sám,

II.

společně s již odsouzeným , nar. , po předchozí vzájemné dohodě s cílem získat finanční prostředky, opatřil dvě složky s upraveným otiskem vyřazeného poštovního razítka s podacími čísly 320 a 321 a dne 16.8.1993 dal do přepravy takto upravené složky znějící na částky 513.600,--Kč a 384.000,--Kč, aniž pošta uvedené částky převzala k přepravě; jako odesílatel byla uvedena neexistující firma a jako příjemce , č. účtu u České spořitelny v Praze 4, přičemž údaje o tomto kontu opatřil obžalovaný , jemuž také na jeho žádost dne 23.9.1993 v Jindřichově Hradci celkovou částku 897.600,--Kč předal,

III.

1/ dne 26.3.1992 si vypůjčil od částku 11.000,--Kč s tím, že peníze vrátí nejpozději do 30.4.1992 pod záminkou, že peníze jsou určeny pro jeho bratra na nákup barev, o půjčce byl sepsán dlužní úpis, ale přes upomínky uvedenou částku do současné doby nezaplátil,

- 2/ v době od 27.3.1992 do 2.6.1992 se ubytoval v hotelu , okres Litoměřice, a za toto období neuhradil náklady na ubytování a do dnešního dne dluží majiteli hotelu částku nejméně 22.129,--Kč,
- 3/ v době přesně nezjištěné v květnu 1992 si půjčil od 7.500,--Kč s tím, že tyto peníze vrátí nejpozději do 1.6.1992, ale do současné doby tak neučinil,
- 4/ dne 14.7.1992 převzal od v okres Litoměřice, jako zálohu na obstarání levného zahraničního vozu částku 130.000,--Kč, na tuto sumu podepsal směnku a přitom se zavázal, že ve lhůtě do 30.8.1992 opatří slíbené vozidlo nebo vrátí poskytnutou zálohu, což neučinil,

IV.

- 1/ dne 14.10.1992 si půjčil od v okres Pelhřimov, částku 5.000 DEM pod záminkou vlastní docasně nouze s tím, že peníze vrátí nejpozději do 20.1.1993, tento termín nedodržel a peníze vrátil až ve dvou splátkách dne 20.5.1993 a v srpnu 1993 z prostředků, jež mu poskytla jeho matka a poté, co ji informoval, že mu obžalovaný zbytek dluhu ve výši 50.000,--Kč nezaplatil,
- 2/ dne 8.3.1993 vylákal od firmy v Jindřichově Hradci zastoupené 5 kusů disků AL 7015 v hodnotě 32.480,--Kč, a to tím způsobem, že do servisu přijel vozidlem Mitshubishi Eclipse, které vydával v rozporu se skutečností za svůj majetek, vystupoval jako prezident s tvrzením, že disky jsou pro hokejový klub a že on sám ještě téhož dne přiveze objednávku a uhradí kupní cenu. což neučinil a disky uložil u soukromého podnikatele , odkud si disky vyzvedl zpět,
- 3/ dne 30.3.1993 v Jindřichově Hradci se obrátil na s žádostí o půjčku částky 1.250.000,--Kč s tím, že peníze nutně potřebuje na uskutečnění výhodného obchodu a sám vzhledem k potížím s převodem peněz ze zahraničí nemá momentálně dostatek finančních prostředků, přitom přesvědčil bankovního příkazu o převodu peněz z Itálie a na základě těchto skutečností převedl ze svého konta u Komerční banky v Jindřichově Hradci č. částku 1.250.000,--Kč na konto u Investiční banky v Jindřichově Hradci č. , následně však pojal pochybnosti k osobě a proto jej za účasti bezpečnostní služby a právníka přinutil, aby mu shora uvedenou částku vrátil zpět s tím, že k prosbě mu ponechal

na jeho kontě 5.000,--Kč, které jmenovaný do současné doby nevrátil,

4/ v březnu 1993 si půjčil v Jindřichově Hradci od částku 35.000,--Kč na úhradu odměny hráčů s tím, že sice sám má dostatek peněz, ale na kontě, se kterým nemůže momentálně disponovat a současně ho ujistil, že každým dnem očekává větší částku peněz, ze kterých dluh uhradí a za stejných podmínek si zároveň vypůjčil od i částku 1.000 DEM, koncem dubna 1993 si od v Jindřichově Hradci půjčil 5.000,--Kč na úhradu útraty v restauraci v a částku 32.500,--Kč opět na úhradu odměny hráčů hokejového oddílu s tím, že všechny své závazky vyrovná najednou a je jen otázka krátké doby, kdy mu přijdou peníze; v březnu nebo dubnu si objednal u zlatý řetízek na krk v hodnotě 7.525,--Kč a řetízek - zlatý náramek na ruku v hodnotě 7.300,--Kč, toto zboží také od poškozeného převzal s tím, že je uhradí spolu s dalšími dluhy najednou, v téže době za stejných podmínek a pod tímiž sliby si půjčil od 8.000,--Kč na opravu vozidla a zajištění ubytování matky, která měla přijet z Itálie a přes četné urgency ze strany poškozeného do současné doby nic nezaplatil a tak způsobil škodu 112.375,--Kč,

tedy

- sub I/ úmyslně navedl jiného ke spáchání trestného činu, aby si tak přisvojil cizí věc, která mu byla svěřena a způsobil tak na cizím majetku škodu velkého rozsahu,
- sub II/ společným jednáním s další osobou ke škodě cizího majetku sebe nebo jiného obohatil tím, že uvedl někoho v omyl nebo využil něčího omylu a způsobil tak na cizím majetku značnou škodu,
- sub III/ ke škodě cizího majetku sebe nebo jiného obohatil tím, že uvedl někoho v omyl a způsobil na cizím majetku škodu nikoli malou,
- sub IV/ ke škodě cizího majetku sebe nebo jiného obohatil tím, že uvedl někoho v omyl a způsobil na cizím majetku škodu velkého rozsahu.

Tím spáchal

- sub I/ účastenství na trestném činu zpronevěry ve formě návodu podle § 10 odst. 1 písm. b), § 248 odst. 1, odst. 4 tr.zák.,
- sub II/ trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3

Pokračování - 5

9T 2/95-1771

písm. b) tr.zák. ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr.zák.,

sub III/ trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 2 tr.zák.,

sub IV/ trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 4 tr.zák.

Za to se odsuzuje:

Podle § 250 odst. 4 tr.zák. za použití § 35 odst. 1 tr.zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 6 (šesti) roků.

Podle § 39a odst. 2 písm. b) tr.zák. za použití § 39a odst. 3 tr.zák. se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznic **dozorem.**

Podle § 55 odst. 1 písm. d) tr.zák. se mu ukládá trest propadnutí věci, a to osobního automobilu tov.zn. Mercedes Benz 200/124, SPZ , výr.č. karoserie, rok výroby a osobního automobilu tov.zn. Honda Prelude, výr.č. karoserie, rok výroby

Podle § 73 odst. 1 písm. c) tr.zák. se vyslovuje zabránění bubínkového revolveru zn. Reck Bodyguard ráže 9 mm s náboji.

Odůvodnění:

Skutkový stav, jak je popsán ve výrokové části rozsudku, zjistil soud po provedeném dokazování, v němž vyslechl podle protokolu o hlavním líčení jednotlivé svědky, případně svědecké výpovědi přečetl, konstatoval obsah protokolů o provedených konfrontacích, přečetl znalecký posudek o duševním stavu obžalovaného a znalecké posudky o ceně inkriminovaných osobních automobilů. Provedl listinné důkazy a konstatoval též věci doličné, ježto na obžalovaného

byla původně podána obžaloba, že trestné činnosti se dílem dopustil ve spolupachatelství s dalšími osobami.

Dokazování pak bylo doplněno ve věci samotného obžalovaného o další důkazy, když původní rozsudek ze dne 20. března 1996, č.j. 9T 2/95-1325, byl ohledně obžalovaného zrušen a věc tohoto obžalovaného vrácena soudu prvního stupně, aby ji znovu v potřebném rozsahu

* Oprava provedena dle usnesení předsedy KS C. Budějovice - pobočka Tábor ze dne 20.8.2001, č.j. 9T 2/95-1866 (PM 28.8.2001).

L

pechálková

projednal a rozhodl.

Opatřeny byly nové osobní výkazy obžalovaného a učiněn podle pokynu Vrchního soudu v Praze pokus o výslech odsouzených a jako svědků, oba však využili svého práva svědeckou výpověď odeprít. Znovu byli předvoláni jako svědci a vyslechnuti a , dále byl soudem osobně vyslechnut jako svědek . Jak bude dále uvedeno, vzdor pokynu Vrchního soudu v Praze se nepodařilo pro neznámý pobyt předvolat a znovu vyslechnout jako svědka .

Nicméně i za této situace má soud za to, že skutková zjištění jsou natolik úplná, že umožňují ve věci rozhodnout, když kvůli pátrání po svědku nelze již další průtahy v řízení, jakkoli byly způsobeny především okolnostmi objektivními, strpět.

Jak už bylo konstatováno v předchozím zrušeném rozsudku, obžalovaný popřel, že by se jakékoli trestné činnosti dopustil. Přes složitost důkazní situace, kterou od samého počátku ovlivňoval časový odstup, v němž i nadále soud spatřuje příčinu některých rozporů, jež mezi jednotlivými důkazy nastaly, má soud vinu obžalovaného v tom rozsahu, jak je obsaženo ve výrokové části tohoto rozsudku, za prokázanou.

Bylo zjištěno z vyjádření samotného obžalovaného, že ten od března 1990 až po inkriminovanou dobu včetně nikde nepracoval. Tvrdil, že jeho matka, žijící v Itálii, mu měsíčně poskytovala částky 10.000,-- až 15.000,--Kč, resp. 20.000,-- až 30.000,--Kč prostřednictvím různých osob, které s ním v České republice navázaly kontakt. Z důkazů vyplývá, že vystupoval též jako , tvrdil o sobě, že disponuje značnými finančními prostředky, přičemž argumentoval vkladní knížkou, či výpisem z účtu, které různě ukazoval jednotlivým osobám tak, že žádný ze slyšených svědků není schopen přesně popsat stav této knížky či výpisu a reprodukuje nanejvýš jen to, co obžalovaný tvrdil sám. V jiném případě obžalovaný sliboval výhodné zaměstnání v zahraničí, kde prý vlastní benzinové čerpadlo s příslušným servisem a vytvářel kolem sebe zdání člověka oplývajícího penězi a styky (např. svědek - č.l. 555-558, svědkyně - č.l. 535-536). Vzbudiv takto důvěru u jednotlivých osob, začal si půjčovat peníze s tvrzením, že tyto ve sjednaném termínu vrátí, protože právě jsou pro něj na cestě určené peníze, v jiném případě tvrdil, že má sice dostatek prostředků na účtu, ale nemůže z něj bezprostředně čerpat apod.

Soud vychází proto z přesvědčení, že obžalovaný takovýmto způsobem získával nemalé finanční prostředky, které mu umožňovaly vést okázalý život, vzbuzovat dojem vlivného bohatého člověka a pohybovat se mezi tzv. vlivnými osobami.

Takové přesvědčení nakonec koresponduje se znaleckými závěry o osobnosti obžalovaného.

Budiž znovu připomenuto, že v průběhu trestního stíhání zaujímal obžalovaný různé postoje. Dílem tvrdil, že je nemajetný, že nemá žádnou vkladní knížku, dokonce že nemá vůbec nic (viz č.l. 511), dílem popíral, že by si peníze půjčoval. Sdělená obvinění vesměs označuje za nesmyslná, či za výmysly. Jednou uvádí, že hodlal hrát jako profesionál lední hokej, jindy, a to během svého pobytu ve vazbě, tvrdil, že trpí těžkou záduchou, žaludečními vředy, onemocněním žlučníku a vysokým tlakem (č.l. 508-512). Pokud si peníze půjčil, činil tak vždy s úmyslem tyto vrátit a to také učinil. Některé půjčky obžalovaný popřel, tvrdil, že to naopak byl on, kdo byl o půjčení peněz žádán. Na jiném místě však uváděl, že si půjčovat nepotřeboval, neboť měl od své matky peněz dost. Pokud pronikl do sportovního oddílu

, jehož se stal čestným prezidentem, slíbenou částku 2.000.000,--Kč, již slíbil tomuto oddílu jako sponzor poskytnout, nepoukázal, protože oddíl podle jeho stanoviska nesplnil smluvně sjednané podmínky. Dále obžalovaný uvedl, že v případě jeho nynějšího trestního stíhání se tak podle jeho přesvědčení děje ze msty pramenící z a vykonstruování případu příslušníky tamní kriminální policie.

Rozpornost výpovědi obžalovaného který vše, co svědčí v jeho neprospěch, odmítá a má za nepřesvědčivé, je mimo jiné patrná z jeho tvrzení v průběhu vyšetřování, že v únoru a březnu 1993 měl nejvíce dluhů, které nemohl splatit a nemohl si pořídit ani nejnětější zařízení do bytu. Vzápětí však v téže výpovědi tvrdí (č.l. 615), že měl ušetřené peníze na hotovosti, aniž by se dovolával tvrzeného pravidelného příjmu od své matky (č.l. 613). Přitom právě v tomto období obžalovaný vylákal od firmy v Jindřichově Hradci disky k osobnímu automobilu v ceně 32.480,--Kč, od svědk. vylákal půjčku 1.250.000,--Kč a od svědka si postupně půjčil celkem 80.500,--Kč a 1.000 DEM. Ač sám podle vlastního tvrzení tonul v dlužích, předal tehdy trenéru 60.000,--Kč na odměny pro hráče, jak také prošlo tiskem. Podle svědka si však na tyto odměny půjčil peníze právě od něj.

Členění skutků a dílčích útoků ve výrokové části rozsudku je jiné, než odpovídá postupu soudu při hodnocení důkazů ohledně jejich časové posloupnosti.

Obžalovaný se počátkem roku 1992 stal častým hostem v pohostinství provozovaném svědkem, když z pocházela manželka obžalovaného. Získal si svědkovu důvěru a začal si od něj půjčovat peníze, které zpočátku vracel. Posléze si od v květnu 1992 vypůjčil 7.500,--Kč s tím, že uvedený obnos do 1.6.1992 vrátí, leč

neučinil tak a půjčku popírá. V tomto směru je však spolehlivě usvědčován nejen svědkem , jemuž obdobně jako jindy namítal, že o půjčce, jejíž splacení žádal, nemá žádný písemný doklad. Soud věří svědku . též proto, že nemůže nevidět celou řadu podvodných jednání obžalovaného a fakt, že ten z odešel a byl dostižen až na základě příkazu k zatčení.

Vzdor podané obžalobě nevzal však soud za prokázané, že by u obžalovaného šlo o trestný čin podvodu i pokud jde o částku 200 US dolarů. I z výpovědi svědka plyne, že obžalovaný mu vrátil z původně předaných 500 US dolarů částku 300 US dolarů. Ačkoli svědka slyšel soud osobně, ohledně této okolnosti nenabyl jistoty, že by obžalovaný jednal v podvodném úmyslu již při přebírání uvedených 500 US dolarů.

Svědka seznámil obžalovaného se svědkem , v jehož hotelu se obžalovaný ubytoval. Podle svědka tomu tak bylo v důsledku nějakých neshod v rodině obžalovaného a jen krátce, protože obžalovaný měl odjíždět do Itálie. Nakonec však setrval v hotelu zhruba dva měsíce, přičemž za ubytování neplatil.

Obžalovaný tvrdí, že náklady na ubytování si odpracoval svou činností pro . Že o takové narovnání či ujednání mezi a nešlo, má soud za prokázané nejen z výpovědi , ale též z toho, že když obžalovaný pod záminkou obstarání nějaké záležitosti a s příslibem návratu z hotelu doslova se všemi svými věcmi utekl, bylo po něm pátráno a posléze prostřednictvím obhájce činil opatření k vyrovnání pohledávky za své ubytování.

Z důkazů vyplývá, že i v případě si obžalovaný získal jeho důvěru. věřil tvrzení obžalovaného, že ten má jako spoludávatel benzinového čerpadla v Itálii finanční prostředky, neboť nabízel při jeho hotelu zřízení autobazaru s tím, že má možnost levného nákupu vozidel v Itálii, která by pak jeho bratr opravoval.

Je pak nerozhodné, zda svědek před svými zaměstnanci označoval obžalovaného jako svého společníka, či nikoli a stalo-li se tak, pak zřejmě v důsledku schopnosti obžalovaného získat si za účelem vlastního prospěchu důvěru lidí. Stejně tak je nerozhodné, že zapsal či nechal zapsat obžalovaného až dodatečně do knihy hotelových hostů. Stalo-li se tak, jde spíše o důkaz toho, že o bezplatném ubytování obžalovaného v hotelu nebylo nic sjednáno, byť to obžalovaný tvrdí.

Pokud jde o půjčku 11.000,--Kč, již obžalovanému poskytl na základě jeho tvrzení, že uvedený obnos potřebuje

pro svého bratra, který má autoopravnu, na barvy a opravy vozidel, přičemž on sám zrovna u sebe peníze nemá, má soud za to, že šlo o zcela obvyklou praktiku obžalovaného, jak vylákat peníze a nevěří mu, že v písemném potvrzení, jehož kopií byl rovněž proveden důkaz, šlo o listinu k oklamání manželky, když uvedený obnos prý potřeboval pro sebe. I zde nutno při posuzování věrohodnosti, resp. nevěrohodnosti obžalovaného přihlídnout k jeho výpovědi (č.l. 508-512), že se s [] dohodli, že on, tj. [], bude z Itálie vozit auta a že si v Rýmařově otevřou autobazar. prý neukazoval žádnou vkladní knížku, to označuje za výmysl, protože žádnou vkladní knížku neměl, nemá žádné konto a nemá vůbec nic (č.l. 511, jak již vpředu zmíněno). Vzhledem k těmto okolnostem a vzhledem k charakteru celé trestní věci obžalovaného, nepovažuje soud záležitost obžalovaného se svědkem [] v žádném směru toliko za občanskoprávní.

Svědkům [] a obžalovaný přislíbil obstarání levného vozu zahraniční výroby a dne 14.7.1992 převzal od svědka [] jako zálohu 130.000,--Kč s tím, že do 30.8.1992 vozidlo opatří, nebo že vrátí převzaté peníze. Uvedený termín je patrný i z kopie listiny o tomto úkonu (č.l. 840).

Převzetí peněz obžalovaným je nesporné, rozdíl je v tom, že podle obžalovaného mělo jít o půjčku, on převzal toliko 116.000,--Kč a pokud byla uvedena částka 130.000,--Kč k vrácení, šlo o navýšení o úrok. Obžalovaný též tvrdí pozdější splatnost poskytnuté částky, svědku prý předal kolem 2.000 DEM a ten mu řekl, že až bude potřebovat nějaké peníze, že mu zavolá, což však neučinil. sám poukázal jmenovanému svědkovi poštou 10.000,--Kč.

Obhajoba obžalovaného je však zcela vyvrácena výpovědmi svědků [] a [], z nichž vyplývá ten skutkový stav, který soud vyjádřil na příslušném místě ve výroku o vině. Pokud obžalovaný poukázal částku 10.000,--Kč, má taková okolnost význam leda pro náhradu škody, kterou se však soud nezabýval. Tak je nepochybné, že obžalovaný inkriminovaný obnos od obou svědků vylákal a očividně použil podle sebe zcela jiným způsobem, než se zavázal a ve sjednané lhůtě ani převzaté peníze nevrátil.

Oproti obžalobě neuznal soud obžalovaného [] vinným v případě svědkyně [], od níž měl v červenci 1992 v Litoměřicích vylákat pod záminkou obstarání technického průkazu k vozidlu Avia 5.000,--Kč. Jisto je, že k předání osvědčení o technickém průkazu obžalovaným svědkyni došlo, což nemá soud za vyvrácené tvrzením obžalovaného, že k tomuto jednání nemohlo dojít, ježto on byl v té době v Itálii a používá vozidlo jezdící na benzin Natural, který není u čerpadla, kde [] pracovala a kde k předání

osvědčení o technickém průkazu mělo dojít, k dostání. Především je totiž zjištěno, že v červenci 1992 byl obžalovaný na několik dní v České republice, kam se z Itálie vrátil a jednal též v té době se svědkem, resp. Při domovní prohlídce (č.l. 149) byla ostatně u obžalovaného nalezena dvě nevyplněná osvědčení o technickém průkazu, která obžalovaný podle vlastní výpovědi koupil na burze.

Počítala-li svědkyně s předáním vyplněného technického průkazu k vozidlu zn. Avia, je očividné, že měl-li tento doklad za úplatu opatřit obžalovaný, nemělo se tak stát zákonným způsobem. Leč zaplatila-li za nevyplněné, byť razítkem dopravního inspektorátu opatřené osvědčení o technickém průkazu, nemohlo jít o podvod, neboť nepochybně znala očividný rozdíl mezi tímto osvědčením a vlastním technickým průkazem, jenž je na první pohled patrný. Soud proto v tomto jednání trestný čin podvodu neshledal.

Navzdory tomu, že dne 31.8.1992 (č.l. 494) bylo proti obžalovanému zahájeno trestní stíhání pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 2 tr.zák., s rostoucí intenzitou se na jiných místech obdobného jednání dopouštěl i nadále. Někdejší vznesení obvinění má proto vzhledem k § 12 odst. 11 tr.ř. význam především pro vymezení jednotlivých skutků a jejich právní kvalifikaci.

Dne 14.10.1992 si obžalovaný vypůjčil od v Žirovnici 5.000 DEM s tím, že uvedený obnos vrátí nejpozději do 20.1.1993. Tento termín nedodržel a ani dodržet nemínil, neboť podle vlastního tvrzení byl ve finanční tísni, ačkoli část půjčky byla podle výpovědi obžalovaného určena na zaplacení automobilu zn. Honda. K zaplacení dlužné částky došlo až po příjezdu matky obžalovaného do České republiky a z jejích peněz, a to dílem až na základě osobního jednání svědka s matkou obžalovaného, která o dluhu svého syna u tohoto svědka do té doby nic nevěděla.

Svědka, jenž byl dvakrát slyšen před soudem osobně, vypověděl shodně jako v přípravném řízení (č.l. 994 p.v. a násl.) a usvědčuje obžalovaného, když uvádí, že to byl sám obžalovaný, kdo určil termín splatnosti, který nedodržel. Následné svědkovy urgencye byly bezvýsledné. Obžalovaný se různě vymlouval, tvrdil, že ztratil občanský průkaz, pak že ztratil řidičský průkaz a uváděl svědkovi další problémy, které mu zabránily ve splacení dluhu. Na tomto místě nutno připomenout, že k takovým praktikám se obžalovaný uchýloval i ve vztahu k jiným osobám, jak bude z dalšího odůvodnění patrné. Charakteristické na jednání obžalovaného vůči svědku (to i ve vztahu k jiným osobám) je nejen to, že mu ukazoval bankovní výpis s částkou 1.250.000,-Kč tak, jak činil i při jiných příležitostech, ale i ta okolnost, že když svědek obžalovaného nakonec dostihl v Jindřichově Hradci, ten

jej ujistil, že právě v ten den odeslal na svědkův účet 160.000,--Kč, ačkoli to nebyla pravda (č.l. 946), neboť na předmětné konto žádné peníze neposlal. Jednání obžalovaného vůči svědku , který prožil dětství s matkou obžalovaného, charakterizuje i svědek (č.l. 962) a vypovídá o něm i svědek (č.l. 843 a násl.). V dané věci není vůbec rozhodné, zda svědek se podle vlastního prohlášení necítí jednáním obžalovaného podveden, když jinak nakonec mu byl celý dluh uhrazen. Obžalovaný totiž jsa ve finanční tísní, byl přinejmenším srozuměn s tím, že ve sjednaném termínu dluh svědkovi neuhradí, případně splnění svého závazku vázal na okolnosti nejisté a jednal tudíž v tzv. nepřímém úmyslu přinejmenším. Ani v této věci proto soud neshledává záležitost toliko občanskoprávní.

Z vylákání disků v hodnotě 32.480,--Kč a půjčky 1.250.000,--Kč je obžalovaný usvědčován výpovědí svědka (č.l. 868), který původně při hlavním líčení vypověděl zcela shodně. Z jeho výpovědi vyplynulo, že inkriminované disky odebral obžalovaný jakožto prezident pro tento hokejový oddíl s tím, že budou zaplacený na fakturu. Tento důkaz je podporován i výpovědí svědka

Pokud jde o půjčku peněz, navrhoval obžalovaný svědku ručení svojí vilou v Žirovnici v hodnotě asi 6.000.000,--Kč, ačkoli žádným vlastníkem této nemovitosti nebyl. Ve svědkově přítomnosti obžalovaný telefonoval a po skončení hovoru mu sdělil, že matka posílá faxem kopii převodního příkazu, když předtím tvrdil, že matka je v Itálii provdána za ministra železnic a že mu pošle na účet v bance v Jindřichově Hradci 80.000.000,--Kč. V této souvislosti nelze nepřihlédnout k tomu, že matka obžalovaného se později obrátila dopisem na soud se žádostí o vydání osobního automobilu zn. Mercedes, jenž si prý pořídila k jízdám se svým druhem při návštěvách v České republice. V tomto dopisu též matka obžalovaného naznačuje problémy majetkového charakteru, které se svým druhem má. O jaké vozidlo v tomto případě jde, je patrné ze znaleckého posudku.

Svědek v důvěře převedl na konto obžalovaného 1.250.000,--Kč, ale protože žádný převodní příkaz faxem nepřišel, po získání referencí o obžalovaném dosáhl toho, že mu obžalovaný celý půjčený obnos vydal až na částku 5.000,--Kč, kterou na žádost na jeho kontě ponechal a již mu obžalovaný přes opakované urgency nevrátil.

Při hodnocení důkazů ohledně tohoto jednání je nezbytné i zde přihlížet k tvrzení obžalovaného, že právě v tomto období měl nejvíce dluhů, takže mu nezbývalo ani na zařízení své domácnosti.

Při opakovaném výslechu u hlavního líčení svědek slyšený k návrhu obžalovaného a podle pokynu daného v usnesení Vrchního soudu v Praze, svoji výpověď z přípravného řízení a u předchozího hlavního líčení, kde vypovídal na náležitém poučení, změnil. Tuto změnu výpovědi svědka, která i tak sama o sobě je rozporná, shledává soud za účelovou, učiněnou z příčin nejasných ve zřejmé snaze napomoci zlepšení procesního postavení obžalovaného. Nelze přece přehlédnout, jakým způsobem a za jakých okolností svědek získal zpět nejen výše uvedené disky, ale zejména obnos, který obžalovanému půjčil. Kdyby šlo o skutečně tak vřelé a přátelské vztahy mezi ním a obžalovaným, jak se svědek při opakovaném výslechu před soudem pokoušel doličit, sotva by se domáhal a domohl vrácení peněz nejen za pomoci příbraného právníka, ale též za asistence pracovníků bezpečnostní agentury.

V případě půjčky peněz od svědka jde podle přesvědčení soudu též o jednání podvodné a dokonané, neboť inkriminovaný obnos se převodem na účet obžalovaného dostal do jeho plné dispozice. Nejde proto toliko o pokus trestného činu. Obžalovaný byl přitom veden přinejmenším úmyslem nepřímým, jsa srozuměn peníze tak, jak svědka ujišťoval, nevrátit.

Ohledně disků pak podvodné jednání obžalovaného tkví především v tom, že tyto věci od poškozeného vylákal na základě nepravdivého tvrzení, neboť ve skutečnosti je hodlal použít pro sebe.

Ohledně půjčky, resp. půjček od včetně úhrady za zlatý řetízek a náramek je obžalovaný, který tvrdí, že je to naopak, který mu peníze dluží, přesvědčivě usvědčován nejen, ale též jakož i listinou (c.l. 964), kterou svědek označuje jako kupní smlouvu a jejíž autorství obžalovaný popírá. Oproti předchozí důkazní situaci je obžalovaný dále usvědčován v této záležitosti i svědkem (č.l. 844), slyšeným před soudem osobně, přičemž svědek vypověděl shodně s výpovědí z přípravného řízení. Potvrdil, že byl přítomen, když Vojta obžalovanému peníze půjčoval, a to nejméně částku 50.000.--Kč. jak ji odhaduje, přičemž přítomná byla i manželka . Na žádost obžalovaného pro svědka psal podle diktátu obžalovaného nějakou smlouvu pro svědka . Kolik celkem obžalovanému půjčil, neví, hovorilo se o částce 120.000.-- nebo 130.000.--Kč. O dluhu svědek mluvil nejen s obžalovaným, ale i se svědkyní .

Pokud jde o skutek, kdy obžalovaný postupně převzal od odsouzeného dílem prostřednictvím odsouzeného 1.150.000.--Kč, je důkazní situace složitá. Usnesením Vrchního soudu v Praze bylo uloženo soudu předvolat a jako svědky vyslechnout oba jmenované odsouzené. Přitom se připomíná, že

původně tvrdil, že inkriminovaná razítka zahodil do rybníku Vajgar v Jindřichově Hradci, s těmi však bylo naloženo jinak a razítka byla soudu k dispozici. Odsouzené a soud předvolal, oba však jako svědci využili svého zákonného práva a výpověď odepřeli. Za těchto okolností náznaky odsouzeného, že předmětný skutek proběhl jinak, nelze považovat za důkaz ve smyslu § 89 odst. 2 tr.ř., neboť výpověď konkrétní osoby, ať už jde o svědka či obviněného, nelze nahradit důkazem jiným, zejména ne jakýmsi nekonkrétním prohlášením a podobně. Vzdor této popsáním okolnostem došel soud k závěru, že předmětný skutek se stal a že jej v té podobě, jak je vyjádřena ve výroku tohoto rozsudku, obžalovaný spáchal.

Není totiž nejmenších pochybností, že v souvislosti s ledním hokejem, resp. s obžalovaným a nyní již odsouzeným, se a vytvořil se mezi nimi též prostřednictvím odsouzeného přátelský vztah, který lze navenek charakterizovat jako

Není též pochyb, že nezákonným způsobem odčerpal na poště v celkovou částku 1.150.000,--Kč.

Vedle dosavadních důkazů má podle přesvědčení soudu význam výpověď svědka, kterou až dosud v předchozím řízení důkaz proveden nebyl.

Bylo již vysloveno a soud nemá důvodu na tomto závěru co měnit. že obžalovaný postupem doby začal ve vztahu k zaujímat nadřazené postoj a mu podléhal. Částka 1.150.000,--Kč, kterou jako vedoucí pošty v zpronevěřil, je objektivizována výsledkem tam provedené revize, jež spolu s výpovědí svědka vysvětluje, že k pozdnímu odhalení inkriminovaných machinací došlo v důsledku předchozí nedůsledné kontrolní činnosti. Převzetí peněz obžalovaným potvrzuje ve své výpovědi v předchozím řízení i odsouzený. Pokud ten se částečně liší při popisu některých konkrétních okolností předání finančních prostředků obžalovanému, má soud za to, že je tomu tak v důsledku časového odstupu, který od inkriminovaného jednání nastal.

Soud dává víru výpovědi obžalovaného z přípravného řízení i u hlavního líčení, pokud jde o předání peněz obžalovanému, když nelze přehlédnout výpověď svědkyně (č.l. 793-798, 1239 p.v.) a dále pak výše zmíněnou výpověď svědka (č.l. 844-845 a u hlavního líčení).

Svědkyně charakterizuje nejen způsob života, jaký obžalovaný vedl, ale vypovídá též o vztahu mezi obžalovaným a . Potvrzuje, že půjčil peníze a vyslovne vypověděla (č.l. 796), že během května 1993 a obžalovaného slyšela spolu hovořit o tom, že peníze jsou

z pošty a že pokud je obžalovaný nevrátí, že zavřou. Někdy v červnu byla na poště v a jí říkal, že dal obžalovanému dalších 120.000.--Kč na převod peněz. Svědkyně ví, že v té době poskytl obžalovanému celkem 620.000.--Kč a sám jí říkal, že když mu obžalovaný ty peníze nedá, tak ho zavřou. Nejméně ve třech případech byla svědkem rozhovoru obžalovaného s (č.l. 797), při němž hovořili o tom, že obžalovaný dluží peníze a že tyto peníze jsou z pošty. Jednou se o tom bavili v Žirovnici, jednou to bylo v bytě u obžalovaného v Jindřichově Hradci. O těch 200.000.--Kč jí poprvé říkal sám a rovněž tak obžalovaný svědkyni toto řekl v Hradci. Hovořil však o tom, že to byla půjčka od . Když svědkyně byla v bytě u obžalovaného, před hovořil o svém dluhu i o tom, že se jedná o peníze z pošty, jakmile však odešel, vyjadřoval se v tom směru, že mu žádné peníze nedluží. Na otázku svědkyně, proč by jinak za ním každý den jezdil a stále ho hledal, obžalovaný svědkyni neodpověděl. Jak zmíněno, u hlavního líčení svědkyně vypověděla shodně.

Z výpovědi svědka (č.l. 842 a násl.), jenž u hlavního líčení tuto potvrdil, soud zjistil, že při návštěvách hokeje se svědek seznámil s . hrál hokej a jezdil na zápasy jako divák. Když svědek navštívil obžalovaného, tak učinil nejméně ve čtyřech případech a když přišel za obžalovaným do bytu, šli spolu do vedlejší místnosti, kde se na něčem domlouvali. Občas zaslechl něco o nějakých penězích a když se ptal (míněna manželka obžalovaného) nebo obžalovaného, bylo mu řečeno, že chce půjčit nějaké peníze. Za významnou považuje soud tu část výpovědi svědka , kde uvádí, že on, a obžalovaný byli společně v Praze, je možné, že to bylo v červnu nebo červenci 1993. Obžalovaný zde měl mít údajně nějaké peníze, které chtěl půjčit. Než se jelo do Prahy, svědkovi říkal, že obžalovanému půjčoval 120.000.--Kč, předání peněz však svědek neviděl. Proč mu peníze půjčoval, svědek neví a uvádí, že snad na nějaký převod peněz. chtěl nějaký větší obnos peněz. kolik to neví, to se bavili jen spolu (zřejmě míněna a obžalovaný). Svědek dále tvrdí, že říkal, že má nějaký "průšvih" a že potřebuje peníze.

Svědka dále uvádí, že po příjezdu do Prahy navštívili restauraci Quido v Praze 1. Tam s svědek čekal, zatímco obžalovaný odešel a říkal, že "z toho nic nebylo, že musíme ještě chvíli počkat". Potom obžalovaný odešel ještě jednou, asi někam do banky a když se vrátil, tak říkal, že neměl "občanku" a tak mu peníze nedali.

Svědka též vypověděl o tom, že se mu svěřil, že mu obžalovaný dluží peníze, neuvedl však kolik. To bylo v Rýmařově, kde hledal obžalovaného a svědek mu řekl,

Pokračování - 15

kde jej najde. V autě, kterým přijel, seděla nějaká žena. tehdy říkal, že s nim jede manželka a chváta, že musí obžalovaného najít, že mu ty peníze musí vrátit, jinak že bude mít "průšvih".

Výpověď svědka v popsanych okolnostech koresponduje s výpovědí z přípravného řízení a je její prověrkou. Soud proto vzal ohledně skutku uvedeného pod bodem I/ rozsudku za prokázaný stav, jak jej původně tvrdil, kvůž ostatně nelze patrně odhlédnout od postojů při veřejném zasedání o odvolání v jeho trestní věci.

Jisto je, že původně tvrdil, že poštovní razítka, která byla použita při páchání trestné činnosti, zahodil, ačkoli to nebyla pravda. Vzhledem k tomu, jak byl prokázaný mechanismus vzniku škody na poště v nepříkládá soud okolnosti, že ohledně osudu razítek nevyprávěl pravdu, zásadní význam. To platí i ve vztahu k jednání, popsanému ve výroku rozsudku pod bodem II/.

Z jednání, kdy obžalovaný společně s odsouzeným podvodně vylákali použitím falešných poštovních poukázek celkem 897.000,--Kč, je obžalovaný usvědčován nejen a vypisem z účtu svědka od České spořitelny, resp. Investiční banky v Jindřichově Hradci ohledně obžalovaného. Bylo již zdůrazněno a opakuje se, že očividně vyhýbavá výpověď svědka předchozího obhájce obžalovaného, podezření vůči obžalovanému nijak neoslabuje a vzhledem k okolnostem se jeví spíše jako důkaz opaku. Ve vztahu k tomuto skutku pak nutno přihlídnout i k tomu, že při ohledání osobního automobilu Mercedes (č.l. 150) byla u obžalovaného zajištěna bankovní páska od 100.000,--Kč s datem 14.9.1993, přičemž svědek peníze předal obžalovanému dne 23.9.1993. Rozpor ohledně způsobu uložení peněz ve vozidle v kufříku či v kufru je vysvětlitelný zřejmým nedorozuměním při výslechu v přípravném řízení a nepozorností při čtení a podepisování protokolu.

Po provedeném dokazování činí soud i nadále závěr, že v případě obžalovaného šlo o způsob bezpracné existence a vedení života, na který mu prostředky od matky, pokud by je skutečně pravidelně dostával, nemohly stačit, jakkoli to obžalovaný tvrdí. V jeho ujišťování jednotlivých osob, že ve sjednaných termínech splní přijímané závazky, byly pouhými a úmyslnými planými sliby. Obžalovaný opakovaně vypovídal, že měl dostatek prostředků a nemusel si proto půjčovat, ač opak je pravdou. Kdyby skutečně měl dostatek prostředků, jak tvrdí, pak mu patrně nic nebránilo, aby ve lhůtě své závazky plnil.

Nešlo též o nějakou mstu ze strany

Hradec, jak se obžalovaný pokouší naznačovat. Může být, že s tímto oddílem se obžalovaný nerozešel v dobrém, ale nutno se vší rozhodností odmítnout představu, že obvinění vůči němu včetně všech důkazů bylo vykonstruováno. Inkriminovaná jednání, k nimž došlo jinde, například ve vztahu k poškozeným a v Mlékojedech, nemá s zcela očividně žádnou souvislost, přičemž jde o jednání zcela obdobné s jednáními ostatními.

Jak zmíněno výše, nepodařilo se předvolat a vyslechnout znovu jako svědka . Za těchto okolností pak nezbylo, než předmětný útok vypustit, a to především s ohledem na to, že řízení trvá neúměrně dlouho a nelze je dále protahovat. Protože pochybnosti v této věci, jak je vrchní soud naznačil, zůstaly takto nerozptýleny, nezbylo, než takto postupovat.

Při úvahách o trestu se soud řídil ustanoveními § 23 odst. 1 tr.zák. a § 31 odst. 1 tr.zák. U obžalovaného musel zhodnotit rozsah jeho trestné činnosti, to, že ji páchal i po zahájení trestního stíhání, přičemž šlo o trestnou činnost téhož druhu a dále to, že spáchal více trestných činů vždy se záměrem získat nezákonný osobní prospěch. Pokud jde o občanské hodnocení obžalovaného, neshledal soud na základě nově opatřených osobních výkazů žádných změn. Ve třech případech se obžalovaný dopustil trestného činu zvláště závažného (§ 41 odst. 2 tr.zák., § 62 tr.zák.), z nichž dva jsou ohroženy trestem odnětí svobody na 5 až 12 let a jejich typová nebezpečnost je tedy vysoká.

Vzhledem k tomu uložil obžalovanému trest odnětí svobody v trvání 6 roků, jenž je ze zákona trestem nepodmíněným. Ve výši trestu je především zohledněn dosavadní profil obžalovaného a celková výše způsobené škody.

Zařazení obžalovaného do věznice s ostrahou se jeví v jeho případě soudu opatřením příliš příkrým a proto soud využil možnosti dané mu v § 39a odst. 3 tr.zák. a obžalovaného zařadil podle § 39a odst. 2 písm. b) tr.zák. do věznice s dozorem.

Protože ve výroku o propadnutí věci jde o automobily, které obžalovaný získal z prostředků pocházejících z jeho trestné činnosti, uložil mu soud podle § 55 odst. 1 písm. d) tr.zák. trest jejich propadnutí.

Zabrání revolveru, jak je ve výroku rozsudku přesně označen, vyžaduje podle § 73 odst. 1 písm. c) tr.zák. obecný zájem.

Vzdor návrhu státní zástupkyně na uložení peněžitého trestu soud tento trest neuložil s vědomím toho, že obžalovaného nepochybně stihá povinnost k náhradě způsobené škody, o níž nebylo v tomto řízení rozhodováno, ježto soud

využil ustanovení § 44 odst. 2 tr.ř. Má se za to, že uložení peněžitého trestu by situaci poškozených ztížilo.

P O U Č E N Í : Proti tomuto rozsudku je do osmi dnů od doručení opisu rozsudku přípustné odvolání ve čtyřech vyhotoveních prostřednictvím soudu podepsaného.
V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce.
Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může tak učinit i proti vůli obžalovaného.

V Táboře dne 30. listopadu 2000

Předseda senátu
JUDr. Karel FIŠER